

Állomás száz évvel AZután

Állok egy ismerős idegen pályaudvaron. Ismerős, nemcsak azért, mert ide érkeztem, de az épület is olyan, mint száz vagy százötven éve minden állomásépület. Itt felejtették. Nem jön a gép, a béna vasúti kocsik állnak némán, azt hinnéd, a pályatest is lefagyott. Idegenné lett a föld, amelyen állok, nem én adtam el, hanem a század. A század, amely a hátam mögött tornyosul, mint a hegyek. A hegyeim? Vagy mégsem? Az időgép még száz évet teker. A nyelvújítás kora, éppen két évszázada. Verset írjak a vérzivataros századokról? Megtették már, fenségesen.

Megszámoltam a lépéseket, oda-vissza, bejártam a peront, az udvart. Láttam a baktert, vacsorázik.

Belefogtam a nyelvújításba. Ha elromlott a gép, akkor **álldony** vagy **rosszdony**. Semmiképpen sem lehet **mozdony**, pedig már nem **gőzpöfögészeti**... Csak éppen egy kicsit bűdösebb a dízel.

Találok egy padot. Rajta felejtették a címkét: Magyar Államvasutak és egy évszám. Meg egy száz éve nem létező gyár neve.

Rodini pózban várom, hogy mozduljon a **mozdony**.

Talán el is aludtam, mert fádom. Az öreg írókkal megesik.

Bekapcsolom a laptopot, melegít.

Verset kellene írnom, de a dohogás csak belőlem indul ki, mint bosszús gondolat. Átszállás. Nem vettem hálókocsijegyet.

Kellene keresni egy restit, de nem merek elmozdulni. Már ötpercenként nézem az időt, egyre csak tíz perccel több.

Várákodom.

Nem mozdulok, hogy itt legyek, amikor befut a reggeli vonat, és a kedvemért visszafordul. Arra, amerről jött.

Amerre otthonos a táj.

Trianon-emlékmű, Kaposvár (részlet)